

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Mgr. V. S.**, zastoupený Mgr. Martinem Prosserem, advokátem se sídlem Matoušova 515/12, Praha 5, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, se sídlem Na Baních 1535, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2021, č. j. 55 A 34/2020 - 91,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce podal ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „*krajský soud*“) žalobu na ochranu před nezákonným zásahem. Nezákonný zásah podle žalobce spočíval ve způsobu provedení kontroly dodržování povinností účastníků a pravidel provozu na pozemních komunikacích a technické silniční kontroly (dále společně jen „*kontrola*“), které byl žalobce podroben dne 29. 1. 2020. Krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 5. 5. 2021, č. j. 55 A 34/2020 - 91. Vycházel přitom z následujícího skutkového stavu.

[2] Žalobce dne 29. 1. 2020 společně s dalšími třemi dospělými osobami a jedním nezletilým dítětem cestoval ve vozidle Škoda Octavia. Přibližně v 19:10 hod. vozidlo zastavila hlídka Policie ČR v obci Chraštickey na silnici č. 4 ve směru na Strakonice. Policista provedl silniční kontrolu ve smyslu § 124 odst. 11 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“) a následně též technickou silniční kontrolu ve smyslu

§ 6a zákona o silničním provozu. Během technické silniční kontroly vyšlo najevo, že na vozidle nesvítí žádný zdroj světla osvětlující zadní tabulku registrační značky vozidla [vada 4.7.1.2.2 dle Přílohy č. 1 vyhlášky č. 82/2012 Sb., o provádění kontrol technického stavu vozidel a jízdních souprav v provozu na pozemních komunikacích (dále jen „*vyhláška o technických silničních kontrolách*“)]. O této závadě policista informoval žalobce a poučil jej, že se jedná o vážnou závadu podle § 49 písm. b) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb. (dále jen „*zákon o podmínkách provozu*“), a že s ohledem na tuto skutečnost bude vozidlu omezena způsobilost k provozu pouze na dobu 30 dnů ode dne vydání dokladu o provedené technické silniční kontrole. Zároveň byl žalobce poučen o povinnosti přistavit v této lhůtě vozidlo s odstraněnou závadou stanici technické kontroly k provedení opakované technické prohlídky. Policista dále žalobce informoval o tom, že se jedná o přestupek, o kterém je možné rozhodnout na místě příkazem, kterým by byla žalobci uložena pokuta ve výši 500 Kč. S tímto způsobem vyřešení přestupku žalobce nesouhlasil a policista s ohledem na tuto skutečnost oznámil podezření ze spáchání přestupku příslušnému správnímu orgánu.

[3] Policista během kontroly provedl lustraci osoby žalobce, lustraci vozidla, dechovou zkoušku, pořídil fotodokumentaci vozidla, sepsal oznámení o přestupku a doklad o provedené technické silniční kontrole (ve dvou vyhotoveních). K žádosti žalobce mu policista přečetl přesné znění jak oznámení o přestupku, tak dokladu o provedené technické silniční kontrole. Dle krajského soudu úvodní úkony kontroly (zastavení vozidla, výzva k předložení dokladů, předložení dokladů, provedení dechové zkoušky, krátká obhlídka auta, oznámení závady na osvětlení tabulky zadní registrační značky, poučení o možnosti vyřešení věci příkazem na místě, odmítnutí této možnosti žalobcem a sdělení o nutnosti vyřízení formalit) trvaly přibližně 10 minut. Další úkony policisty prováděné ve služebním vozidle [lustrace v registrech (centrální evidence obyvatel, registr řidičů, registr silničních vozidel), prověření údajů v České kanceláři pojistitelů, fotodokumentace dokladů a zjištění závady (včetně ukládání fotografií), vypsání dvojího vyhotovení dokladu o provedené technické silniční kontrole a zpracování oznámení o přestupku] trvaly přibližně 25 minut a závěrečná část kontroly (seznámení žalobce s obsahem dokumentů vyhotovených policistou a závěr kontroly), která je zaznamenána na videozáznamu a audiozáznamu, trvala přibližně 15 minut. Celková doba kontroly tak činila přibližně 50 minut.

[4] Krajský soud u žádné z fází kontroly neshledal, že by některé úkony policista činil nadbytečně či nadměrně zdlouhavě s cílem úmyslně žalobce zdržovat. Celkovou délku trvání kontroly ovlivnil i žalobcův požadavek, aby mu policista doslovně přečetl údaje uvedené v oznámení o podezření ze spáchání přestupku a dokladu o provedené technické silniční kontrole. Dle krajského soudu se policista po celou dobu kontroly choval v souladu s právními předpisy, etickým kodexem Policie ČR a pokynem č. 8 ředitele ředitelství služby dopravní policie Policejního prezidia České republiky ze dne 27. 8. 2019, kterým se upravuje postup na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. K námitce žalobce, podle níž byl policista povinen pořizovat videozáznam po celou dobu trvání kontroly, krajský soud uvedl, že tato povinnost nevyplývá ze žádného právního předpisu.

pokračování

[5] Ke způsobu provádění technické silniční kontroly krajský soud konstatoval, že povinnost provádět technickou silniční kontrolu „*za přítomnosti řidiče*“ nelze vykládat přísně formalisticky tak, že kontrolující musí již svá prvotní zjištění učinit výlučně za plné součinnosti (přítomnosti) řidiče. Postačující podle krajského soudu je, pokud policista při zjištění závady na vozidle na tuto závadu řidiče upozorní a umožní mu její kontrolu a vyjádření. Policista při technické silniční kontrole tímto způsobem postupoval a žalobce tedy dle krajského soudu nebyl zkrácen na svých právech. Přesto, že žalobce tvrdí, že kontrola trvala nepřiměřeně dlouhou dobu, současně v žalobě uvedl, že technická silniční kontrola měla být provedena důkladněji a policista měl zkontrolovat všechny položky dle Přílohy č. 1 vyhlášky o technických silničních kontrolách. Krajský soud tuto námitku považoval za bezpředmětnou. Nebyla-li při technické silniční kontrole zjištěna žádná další závada, nemohlo dojít k přímému zkrácení žalobcových práv, neboť žalobce nemá veřejné subjektivní právo na provedení technické silniční kontroly způsobem označeným v žalobě.

[6] Krajský soud se dále vypořádal s námitkou, dle níž byl nezákonný též postup policisty týkající se oznámení přestupku podle § 73 a § 74 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „*zákon o odpovědnosti za přestupky*“). Krajský soud konstatoval, že policista nebyl povinen zjišťovat před oznámením přestupku další informace, jelikož skutečnosti rozhodné pro rozhodnutí o přestupku (včetně existence zavinění) jsou zjišťovány správním orgánem až v samotném přestupkovém řízení. Pro vznik povinnosti oznámení podezření ze spáchání přestupku dle krajského soudu postačuje, že zjištěné skutkové okolnosti oprávněně vyvolávají podezření ze spáchání přestupku. Okolnosti vzniku závady a případného zavinění žalobce podle krajského soudu nejsou relevantní ani pro provedení technické silniční kontroly a z ní vyplývající důsledek v podobě omezení technické způsobilosti vozidla.

[7] Žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[8] Stěžovatel předně namítá, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť se soud nevypořádal „*s veškerými relevantními vyjádřeními*“ a důkazními návrhy a nezabýval se přiměřeností kontroly.

[9] Stěžovatel dále nesouhlasí se závěry krajského soudu týkajícími se doby trvání kontroly a jejích jednotlivých částí (viz odstavec [3] výše), které jsou dle stěžovatele „*absurdní*“ a „*naprosto překvapivé*“. Dle stěžovatele rovněž není zřejmé, z jakého důvodu byla na videozáznam ze strany policisty zaznamenána pouze část kontroly. K technické silniční kontrole stěžovatel uvádí, že tato nebyla provedena způsobem stanoveným právními předpisy, neboť došlo ke zkontrolování pouze jedné položky z mnoha, což nenaplnuje pojem technické silniční kontroly. Pokud byla technická silniční kontrola provedena pouze za účelem již zjištěného nefunkčního osvětlení zadní registrační značky, není takový postup dle stěžovatele přiměřený. Dále stěžovatel namítá, že krajský soud redukoval jeho právo být přítomen při technické silniční kontrole na pouhou pasivní účast. Pochybení se krajský soud dle stěžovatele dopustil rovněž při hodnocení postupu policisty při oznámení přestupku podle § 73 a § 74 zákona o odpovědnosti za přestupky,

neboť policista měl zjišťovat, za jakých okolností došlo k závadě na osvětlení zadní registrační značky vozidla.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že s tvrzeními stěžovatele nesouhlasí a ztotožňuje se se závěry učiněnými krajským soudem. Dle žalované byla doba trvání kontroly přiměřená, a to s přihlédnutím k zjištěné závadě vozidla a rovněž k chování stěžovatele. Délka kontroly sama o sobě neznámá šikanózní postup. Krajský soud se podle žalované touto otázkou zabýval dostatečně a na základě provedeného dokazování dospěl ke správným závěrům. Žalovaná dále nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že technická silniční kontrola musí být komplexní technickou kontrolou zaměřenou na zjištění stavu vozidla. Z vyhlášky o technických silničních kontrolách vyplývá, že kontrola je prováděna vizuálně. V dokladu o provedené technické silniční kontrole je v poznámce uvedeno, že „kontrolováno“ znamená, že byla kontrolována alespoň jedna položka ze skupiny kontrolních úkonů. I tuto otázku dle žalovaného posoudil krajský soud pečlivě a vyvrátil nesprávné závěry stěžovatele.

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. řádně zastoupen advokátem. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, a to i bez námítky stěžovatele. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[14] Krajský soud v rozsudku řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi podstatnými žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací. O tom, že je napadený rozsudek opřen o dostatek relevantních důvodů, ostatně svědčí i skutečnost, že stěžovatel s jeho závěry věcně polemizuje v kasační stížnosti čítající devět stran textu, což by v případě nepřezkoumatelnosti rozsudku fakticky nebylo možné. Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s tvrzením stěžovatele, že se krajský soud nevypořádal se všemi důkazními návrhy. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „[n]eakceptování důkazního návrhu účastníka řízení lze založit toliko třemi důvody: Prvním je argument, dle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, dle kterého důkaz není s to ani ověřit, ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu,

pokračování

tj. argument, dle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2019, č. j. 2 As 66/2018 - 70; všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[15] Z napadeného rozsudku je patrné, že krajský soud část z navrhovaných důkazů neprovedl právě z důvodu, že tyto důkazy nemohly přispět k objasnění skutkového stavu, neboť jimi měly být prokázány skutečnosti nesporné či pro věc nepodstatné. Krajský soud při ústním jednání provedl důkaz výsledkem J. J., R. Ž. (spolujezdci stěžovatele) a pprap. C. K. (policista provádějící kontrolu), dále videozáznamem pořízeným policistou, fotografiemi z místa kontroly, fakturou a příjmovým dokladem za opravu osvětlení zadní registrační značky, protokolem ze stanice technické kontroly, sdělením Městského úřadu v Příbrami o odložení věci a pokynem č. 8 ředitele ředitelství služby dopravní policie Policejního prezidia České republiky ze dne 27. 8. 2019, kterým se upravuje postup na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Provedení dalších důkazů považoval za nadbytečné, jelikož by nepřispělo k objasnění skutkového stavu. Za nadbytečné považoval krajský soud též provedení důkazu výsledkem stěžovatele, neboť považoval skutkový stav za dostatečně popsáný a prokázaný na základě žaloby a dalších písemných vyjádření stěžovatele. Dle Nejvyššího správního soudu se krajský soud vypořádal se všemi důkazními návrhy stěžovatele a neprovedení některých z nich řádně odůvodnil.

[16] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů spatřuje stěžovatel rovněž v tom, že krajský soud se nezabýval přiměřeností kontroly. Ani tato námitka není důvodná, neboť krajský soud se průběhem kontroly, jednotlivými při ní učiněnými úkony a zejména dobou jejího trvání podrobně zabýval (viz odstavce 51 až 54 a 71 až 74 napadeného rozsudku). Přestože krajský soud posouzení přiměřenosti kontroly v napadeném rozsudku výslovně nezmiňuje, je zjevné, že se *de facto* přiměřeností kontroly rozsáhle zabýval v rámci hodnocení způsobu jejího provedení a doby jejího trvání, a došel k závěru, že kontrola byla přiměřená. Stěžovatel vznáší námitku nepřezkoumatelnosti též tvrzením, že krajský soud se nedostatečně vypořádal s žalobní námitkou, dle níž měl policista zohlednit přítomnost nezletilého dítěte ve vozidle. Tomu však nelze přisvědčit, neboť krajský soud tuto žalobní námitku dostatečným způsobem vypořádal v odstavci 53 napadeného rozsudku.

[17] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[18] Jádrem kasační argumentace je nepřiměřená doba trvání kontroly a nesprávné posouzení věci krajským soudem [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], který délku trvání kontroly shledal přiměřenou. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s hodnocením krajského soudu z důvodů uvedených dále. Krajský soud při hodnocení možné nezákonnosti kontroly vycházel ze žalobních tvrzení a provedených důkazů a své závěry přesvědčivě odůvodnil. Stěžovatel v kasační argumentaci v zásadě jen ulpívá na detailech týkajících se jednotlivých úkonů policisty (např. kdy nastal přesný okamžik zahájení kontroly či jaká byla přesně doba trvání její závěrečné fáze).

[19] Z provedených důkazů nevyplývá, že by policista kontrolu úmyslně prodlužoval. Je-li během silniční či technické silniční kontroly zjištěna závada na vozidle či jiné

porušení právních předpisů, bude kontrola zpravidla probíhat delší dobu, tedy v řádu desítek minut – v projednávané věci celkem 50 minut. Tato doba byla z významné části ovlivněna stěžovatelem, neboť ten požadoval přečtení dokladu o provedené technické silniční kontrole a oznámení o přestupku. V uvedené době trvání kontroly tedy nelze spatřovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Na tomto závěru nic nemění ani úvaha krajského soudu o tom, že některé části kontroly mohly proběhnout rychleji. Lze si představit, že v ideálním světě by kontrola mohla být o několik minut kratší, avšak je třeba si uvědomit, že každý prováděný úkon určitý čas trvá a je přirozené, že ne každá minuta je perfektně a neefektivněji využita. O nezákonný zásah by však mohlo jít pouze tehdy, pokud by policisté dobu kontroly úmyslně prodlužovali či její ukončení uměle oddalovali, což by bylo nezákonnou šikanou stěžovatele. To v projednávané věci nebylo prokázáno.

[20] Argumentace, ve které stěžovatel poukazuje na to, že lustrace byly policistou provedeny již v úvodu kontroly a nemohly tak být prováděny až ve služebním vozidle, stejně jako argumentace, že k vypsání dokladu o provedené technické silniční kontrole a oznámení o přestupku došlo již v 19:21 hod., byla poprvé uplatněna teprve v kasační stížnosti, nemá svůj předobraz v žalobě a představuje tedy nepřipustnou novotu dle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud k těmto námitkám tudíž nepřihlížel.

[21] Další kasační námitkou stěžovatel zpochybňuje právní hodnocení soudu týkající se způsobu provedení technické silniční kontroly. Dle stěžovatele krajský soud nesprávně aplikoval § 6a zákona o silničním provozu a § 2 vyhlášky o technických silničních kontrolách a aproboval nezákonný postup policisty spočívající v neprovedení komplexní technické silniční kontroly a neinformování stěžovatele o tom, že bude technická silniční kontrola provedena.

[22] Ani tuto kasační námitku neshledává Nejvyšší správní soud důvodnou. Aby mohla být technická silniční kontrola nezákonným zásahem, musel by stěžovatel predestitovat konkrétní tvrzení na podporu tohoto závěru. Stěžovatel tak však nečiní a i na tomto místě se namísto věcné argumentace soustředí na detaily, které nejsou pro posuzovanou věc podstatné. Dle stěžovatele má být povinnost provádění kontroly „*za přítomnosti řidiče*“ vykládána tak, že řidiči musí být oznámeno, že bude provedena technická silniční kontrola a před tímto oznámením nesmí být vozidlo zkontrolováno ani vizuálně. Dále stěžovatel tvrdí, že při technické silniční kontrole musí být provedeny všechny úkony dle Přílohy č. 1 vyhlášky o technických silničních kontrolách a detailně se zabývá možností vzniku závady na osvětlení a její opravy.

[23] Co se týče interpretace povinnosti provádění technické silniční kontroly „*za přítomnosti řidiče*“, ztotožňuje se Nejvyšší správní soud s krajským soudem. Stěžovatel byl o zjištěné závadě, a tedy i o provádění technické silniční kontroly, policistou informován bezodkladně po jejím zjištění a měl tak možnost se do výkonu technické silniční kontroly zapojit. K námitce stěžovatele, že krajský soud jeho právo být přítomen při výkonu technické silniční kontroly redukoval na pouhou pasivní účast, Nejvyšší správní soud uvádí, že z provedeného dokazování plyne, že stěžovatel během provádění technické silniční kontroly neprojevil snahu o aktivní zapojení do této kontroly (vyjma jeho požadavku na přečtení listin, jemuž policista vyhověl).

pokračování

[24] Správné jsou rovněž závěry krajského soudu, dle kterých ani způsob provedení technické silniční kontroly není nezákonným zásahem. Na vozidle stěžovatele byla provedena vizuální kontrola osvětlení tabulky zadní registrační značky, při níž byla zjištěna závada spočívající v nefunkčnosti tohoto osvětlení. Jelikož závada na osvětlení zadní registrační značky je snadno zjiřitelná pouhým pohledem, není zapotřebí tuto závadu ověřovat ještě jiným způsobem a činit další kontrolní úkony. Závěry krajského soudu je třeba korigovat pouze v tom smyslu, že i v případě, že na dalších částech vozidla nebyla shledána závada, mohla by tato část technické silniční kontroly zasáhnout do stěžovatelových práv. K tomu by ovšem došlo pouze v případě, byla-li by taková kontrola prováděna nikoliv za účelem zjištění technického stavu vozidla, ale za účelem zdržení, obtěžování či šikany řidiče vozidla (jak uvedeno v odstavci [19] výše). O takovou situaci se však v projednávané věci zjevně nejednalo.

[25] S krajským soudem lze souhlasit také v tom, že policista nebyl povinen zjiřovat další skutečnosti a posuzovat otázku zavinění stěžovatele před oznámením přestupku. Oznamovací povinnost nastupuje již v okamžiku „*důvodného podezření*“ ze spáchání přestupku, přičemž v posuzovaném případě se policista důvodně domníval, že mohlo dojít k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Zjiřování dalších okolností spáchání přestupku je již otázkou, kterou musí řeřit správní orgán v příslušném správním řízení (jak též správně uvedl krajský soud). Ani tuto kasační námitku tak Nejvyšší správní soud neshledává důvodnou.

[26] Stěžovatel důvody kasační stížnosti podřadil rovněž pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Dále však již v kasační stížnosti nerozvedl, jakými kroky, postupy, úkony či úvahami žalovaného nebo krajského soudu měl být tento důvod kasační stížnosti naplněn.

[27] Argumentace stěžovatele, jejímž obsahem je zpochybnění postupu policisty, jenž nepořizoval videozáznam od začátku kontroly, je pouhým zopakováním žalobních námitek, aniž by stěžovatel věcně polemizoval s jejich vypořádáním ze strany krajského soudu. Stejně tomu je i v případě argumentace týkající se údajně nepravdivých údajů v úředním záznamu ze dne 29. 1. 2020. Kasační stížnost je však oprávněným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 Afs 53/2005 - 59). Jinými slovy, „*[u]vedení konkrétních stížných námitek (...) nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem*“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58). Tato stěžovatelem uplatněná tvrzení nesměřují proti přezkoumávanému rozsudku, ve kterém stěžovatel obdržel odpověď na jím uplatněnou žalobní argumentaci, a nejedná se tedy o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu dále srovnej například též usnesení tohoto soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63).

[28] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou, a to dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[29] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona; žalovaná byla ve věci úspěšná, nevznikly jí však náklady přesahující běžný rámec její úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. října 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu